

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatelky: A. J.**, zastoupena JUDr. Bohumilem Mužíkem, advokátem, se sídlem Horní náměstí 23, Přerov, a **dalšího účastníka: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 10. 2004, č. j. 43 Cad 35/2003 - 65,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 8. 2001 byla zamítnuta žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“), a dle Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi ČR a SR s odůvodněním, že podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 8 ze dne 28. 9. 1999 není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 20 %. V této souvislosti byl citován § 39 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož pojištěnec je plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka opravný prostředek, o kterém rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 8. 10. 2004, č. j. 43 Cad 35/2003 - 65, tak, že žalobu zamítl. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatelky se krajský soud opírá především o posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) v Brně a ve Středočeském kraji, podle nichž pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky byl hodnocen podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., takto: kapitola IV., položka 9.1., písm. b) - 40 %.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka dne 23. 11. 2004 kasační stížnost, v níž dovozuje důvodnost podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když zastává názor, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky v předcházejícím řízení, zejména pak vyhodnocení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky a následného poklesu schopnosti k soustavné výdělečné činnosti, kdy krajský soud dospívá k závěru, že ke dni přezkoumávání napadeného správního rozhodnutí nepoklesla schopnost výdělečné činnosti stěžovatelky nejméně o 60 %, resp., že stěžovatelka pro zdravotní postižení je schopna soustavné pracovní činnosti. Vychází naopak z toho, že je trvale zdravotně postižena (v této souvislosti poukazuje na spisové materiály citované v odůvodnění napadeného rozsudku) a je toho názoru, že je na kasačním soudu, aby při řízení ohledně této kasační stížnosti vyhodnotil právní důvod posudků komise MPSV, které pojal krajský soud za rozhodující, byť jde o posudky zpracované orgány České správy sociálního zabezpečení.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost je podána podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Rozhodnutí o nároku na plný nebo částečný invalidní důchod je závislé zejména na lékařském odborném posouzení. Pro přezkumné soudní řízení je k posouzení zdravotního stavu a výdělečné schopnosti občana povoláno ze zákona Ministerstvo práce a sociálních věcí, které tak činí svými posudkovými komisemi (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Posudek uvedené komise pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o. s. ř.

Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle § 44 odst. 1 uvedeného zákona je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. V obou případech podle § 39 odst. 2 ve spojení s § 44 odst. 1 věta druhá zákona o důchodovém pojištění se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření

a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával před tím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem, přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost a rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával.

Nejvyšší správní soud (stejně jako krajský soud) nemá pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti závěrů obou Posudkových komisí MPSV vyjádřených v posudcích těchto komisí, podle nichž stěžovatelka není plně invalidní. Ostatně ani stěžovatelka neuvádí žádné konkrétní výhrady proti závěrům posudkových komisí, pouze obecně uvádí, že je trvale zdravotně postižena a v této souvislosti odkazuje na spisový materiál. Z prostudování spisové dokumentace přitom vyplývá, že Česká správa sociálního zabezpečení a následně krajský soud podrobily zdravotní stav stěžovatelky řádnému zkoumání za účelem zjištění, v jaké míře schopnost soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky poklesla, za tím účelem shromáždily potřebné nálezy odborných lékařů. Krajský soud nepochybil, když své rozhodnutí opřel o závěry Posudkových komisí MPSV, neboť jsou přesvědčivé, obsahují podrobný popis historie nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky, komplexně jsou v nich vyhodnoceny podkladové zprávy odborných lékařů a odůvodněny závěry z nich vyplývající.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatelka ke dni vydání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení nebyla plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť její schopnost soustavné výdělečné činnosti nepoklesla nejméně o 66 % a není schopna pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, krajský soud nepochybil, když žalobě stěžovatelky, směřující proti rozhodnutí správního orgánu, nevyhověl. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

K námitce stěžovatelky, že posudková komise je orgánem České správy sociálního zabezpečení, lze uvést, že sama skutečnost, že posudková komise je orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, není důvodem k pochybnostem o objektivitě jejich závěrů; ta má být garantována složením posudkových komisí předepsaným § 3 odst. 1 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, podle níž jsou členy posudkových komisí nejen posudkoví lékaři a tajemníci z řad pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí, ale i odborní lékaři jednotlivých klinických oborů, tedy osoby odlišné od pracovníků Ministerstva práce a sociálních věcí. Jen v tom, že posudkové komise, které v této právní věci vypracovaly posudek, jsou orgánem Ministerstva práce a sociálních věcí, nespátřil Nejvyšší správní soud důvod k pochybnostem o objektivitě jejich závěrů. Jiné důvody neobjektivity nebo nesprávnosti jejich závěrů stěžovatelka v kasační stížnosti ani neuvádí.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatelka, která nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu